

Skutky 1, 1-11: První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“

Efezským 1, 15-23: Když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všeho, co jest.

Lukáš 24, 44-53: Ježíš řekl: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ Potom je vyvedl až k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha.

On přijde tak, jak odešel

V evangeliu jsou učedníci vyobrazeni výrazně pozitivněji, než ve Skutcích. Jsou tam radostní, chápou, co se děje, radují se – přijímají Kristovo požehnání. Nanebevstoupení je představeno jako slavnostní událost: Ježíš slavnostně odchází s tím, že slibuje Ducha, vede k očekávání a setrvání v Jeruzalémě (na vyzbrojení mocí z výsosti) a žehná učedníkům. Ti radostně odcházejí do chrámu, kde oslavují Boha.

Ve Skutcích je to přece jenom trochu jiné. Učedníci jsou jako zmatení, kteří příliš netuší, co se děje. Zajímají se stále pouze o obnovu izraelského království. A když pak v údivu

dlouze čučí na vystupujícího Krista, musí je vyrušit anděl slovy: „Co tu stojíte a hledíte k nebi...?“

V Lukášově vyprávění příběhu nanebevstoupení si můžeme všimnout několika momentů. Nejprve moment čekání: Pán Ježíš odchází – musí odejít, aby po něm mohl přijít Duch svatý (viz Jan 16,7 – „Když neodejdu, přímlovce nepřijde“), ale není tomu tak, že by ihned po odchodu Pána Ježíše Duch svatý přišel, že by se vystřídali. Učedníci měli čekat na vhodnou chvíli, kdy bude Duch seslán. Smysl tohoto čekání není zcela zřejmý. Víme ale, že je naplněn doplněním apoštolského kruhu po Jidášovi a víme také, že k naplnění slibu daru Ducha muselo dojít při společném shromáždění lidu. Nemělo jít pouze o soukromou záležitost mezi učedníky a jejich odcházejícím Pánem. Cíl tohoto čekání je také jasný – na apoštoly má být vylit Duch svatý, mají jím být pokřtěni a zmocněni k mimořádné službě. Tímto aktem – vylitím Ducha – začíná doba církve Pána Ježíše Krista. Tedy Boží dílo má svůj čas; Boží/Kristovy sliby se naplní, ale mají svůj čas a svůj kontext.

Druhý moment, kterého si chceme všimnout, se týká neporozumění apoštolů. Stále jim ještě nedochází, o co po Kristově vzkříšení jde, a ptají se, jestli už nyní – v tomto čase – chce obnovit a obnoví království pro Izrael. Zájem učedníků je stále velice omezený. Jde jim do značné míry o vlastní prospěch, prospěch vlastního lidu. Ještě nepochopili, že Boží dílo v Pánu Ježíši Kristu je začátkem čehosi úplně nového, co přesahuje jejich vnímání Božího lidu. Potřebují se i nyní při nanebevstoupení učit pokoře: „Není vaše věc... znát čas a lhůtu...“ ALE... Je potřeba se soustředit na něco jiného. Ne na čas a obnovení království pro Izrael, ale na poslání, mají být svědky: V Jeruzalémě, Judsku, Samařsku a až na sám konec země. Moment směřování pro život vlastní i pro život církve: věřícím nejde především o sebe sama, ale o druhé, kteří se mají setkat s evangeliem. Tady se můžeme zamyslet, jak je to v našem životě. Nejde nám na prvním místě o sebe sama a neptáme se, kdy Pán církve obnoví naše vlastní královstvíčka? Asi i my potřebujeme uvažovat nad tím, kde by Pán Ježíš pověděl, „Není vaše věc znát...“, ale „dostanete sílu a budete mi svědky...“ A pokud bychom chtěli vědět, čeho že to mají být svědky, pak v evangeliu to Lukáš konkretizuje: L 24,47 v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem.

Po tomto slově Pán Ježíš odchází a učedníci za ním zírají do nebe. Dva andělé – dva muži v bílém rouchu – byli poslání, aby učedníky vyrušili z jejich zahledění do nebe a vrátili je do reality života (i k tomu někdy potřebujeme pomoci). Z jejich úst zní slovo o budoucnosti. Pán Ježíš odešel, ale on ještě jednou přijde – přijde tak, jak ho viděli odcházet. Víc andělé nedodávají. Dějiny rané křesťanské církve nám ukazují, že křesťané stále čekali, že Pán Ježíš přijde za jejich života, že jeho odchod byl jenom na chvíli. Až postupně začali chápat, že příchod Pána Ježíše je slíben, ale může to trvat – a trvá – docela dlouhou dobu. To, co ale církvi zůstává, je jistý výhled. Boží sliby se naplní. A Pán Ježíš přijde. Apoštolové pak k tomu dodali, co bude druhý příchod Pána Ježíše s sebou nést: přijde soudit živé i mrtvé.

Lukášův příběh nanebevstoupení Pána Ježíše před nás staví (1) myšlenku Božích časů (moment čekání na Ducha), (2) myšlenku Božích projektů (namísto našich vlastních projektů – zvěstování pokání na odpuštění hříchů); (3) myšlenku výhledu – on přijde tak, jak odešel.